Самостійна робота над навчальною темою з мультимедійною презентацією може бути використана у випадках, коли студент із якоїсь причини не був присутній на занятті. У цьому випадку студенти можуть прийти в кабінет інформатики і доопрацювати матеріал. І, навпаки, студенти, які встигають вивчати всі запропоновані теми, можуть, не чекаючи інших, переходити до наступного навчального матеріалу. Таким чином, завдяки індивідуальному режиму роботи кожного студента, можна досягти позитивних результатів.

Подання інформації у вигляді мультимедійної презентації під час СРС має такі можливості: матеріал супроводжується яскравими ілюстраціями, що викликає більший інтерес і краще засвоюється; розробка таких матеріалів розвиває логічне мислення, вчить структурувати інформацію; застосування презентацій дозволяє оперативно модифікувати навчальний матеріал, багаторазово використовувати і відтворювати в різних формах підготовлені матеріали; застосування презентацій робить навчальні матеріали доступними студентам у будь-який момент і, можливо, з будь-якого місця і природним шляхом ознайомлює студентів із культурою інформаційного суспільства [1].

Отже, мультимедійна презентація становить собою поєднання комп'ютерної анімації, графіки, відео, музики і звукового ряду, які організовані в єдину систему. Використання презентацій у навчальному процесі дозволяє вирішити низку дидактичних завдань: формування образних, яскравих уявлень, що сприяє кращому запам'ятовуванню матеріалу; можливість ознайомлення з природними і культурними об'єктами, явищами, процесами, недоступними для безпосереднього спостереження; економія часу при викладанні матеріалу і багато іншого.

Презентація як сучасний необхідний і нескладний у підготовці засіб навчання сприяє підвищенню рівня засвоєння матеріалу студентами, а отже, підвищує успішність навчання в цілому.

Таким чином, одним із основних завдань реорганізації сучасного освітнього простору може стати поширення і впровадження мультимедійної техніки, що допомагає структурувати навчальний матеріал відповідно до технологічних принципів навчання.

Список використаної літератури

1. Пищик О. В. Методика використання мультимедіа-технологій на уроці / О. В. Пищик // Класному керівнику. Усе для роботи. – 2013. – № 2 (50). – С. 6-11.
2. Шестопалюк О. В. Мультимедійні технології в навчальному процесі / О. В. Шестопалюк // Актуальні проблеми трудової професійної підготовки молоді. – Вінниця. – 2004. – Вип.10. – С. 23-25.
3. Шутенко А. В. Методы проведения учебных занятий с использованием средств информационных и коммуникационных технологий / А. В. Шутенко [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://pedsovet.su/publ/26-1-0-841. 05.04.2010.

МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ ТЕСТОВОГО КОНТРОЛЮ ЗНАНЬ СТУДЕНТІВ

Мороховець Г. Ю., Лисанець Ю. В.

ВДНЗ України «Українська медична стоматологічна академія»

Розглядаються переваги застосування тестових методик контролю знань студентів-медиків у порівнянні з традиційними. Зазначається, що такі методики активізують пізнавальну діяльність студентів, допомагають у формуванні професійної компетентності майбутніх лікарів.

Ключові слова: тести, контроль знань, навчальна діяльність.

У 2005 році Україна приєдналася до Болонського процесу, що передбачало суттєві перетворення в національній системі освіти. Першою вимогою до вищої освіти нині є орієнтація на розвиток особистості, здатної вирішувати професійні завдання і соціально-економічні проблеми у взаємозв'язку. З огляду на це, в Україні поступово мають відбутися суттєві зміни в національній системі вищої освіти. Важливим кроком на цьому шляху має стати запровадження якісно нових підходів до оцінювання знань студентів. У цьому ракурсі актуальною постає проблема використання тестових методик контролю.

Питання теорії і методології педагогічного контролю на основі тестової технології розглядали А. Алексюк, С. Архангельський, Ю. Бабанський, В. Безпалько, М. Махмутов, Н. Тализіна, В. Бочарнікова, І. Булах, Л. Добровська, В. Ільїна та інші.

Сучасний навчальний процес вищого медичного навчального закладу значною мірою переносить акценти на самостійне вивчення навчального матеріалу студентами і великого значення набуває проблема дослідження ролі тестів у формуванні мотивації студентів, розвитку пізнавальної активності, цілеспрямованості, активності та ініціативності в процесі навчання. Традиційні методики перевірки знань у наш час стали застарілими, оскільки досить часто мають суб'єктивний характер і не дозволяють повною мірою приділити достатню увагу реконструктивному та творчому рівням володіння знаннями. Останніми роками широко впроваджуються тести як одна з форм перевірки засвоєння навчального матеріалу. Тест – стандартизоване, часто обмежене в часі випробування, призначене для встановлення кількісних і якісних індивідуально-психологічних особливостей [1, с. 33; 2, с. 102]. В основі тестових завдань лежить спеціально підготовлений дидактичний матеріал, що пройшов експериментальну перевірку і сприяє об'єктивній оцінці рівня засвоєних знань. У підготовці власне тестових завдань необхідно враховувати, що тестові результати мають бути достовірними й однозначними. Складаючи тестові завдання, необхідно враховувати таке:

- тест не має містити завдання лише для сильних або слабких студентів;
- на оцінку результатів не має впливати викладач, який здійснює перевірку;
- формулювання завдань мають бути точними, лаконічними і зрозумілими;
- кількість завдань у тестовому блоці має бути пропорційною частці теми в розділі;
- тест не потрібно перенавантажувати другорядними термінами і твердженнями;
- завдання тесту не повинні орієнтуватися на механічну пам'ять студентів (точне відтворення структури матеріалу в підручнику) та ін.

Ефективність тестового контролю знань студентів також залежить від дотримання психолого-педагогічних вимог до його застосування: необхідне поступове впровадження тестового контролю, дотримання організаційної чіткості в проведенні тестового контролю (визначення часу для виконання завдання, пояснення викладачем тестових завдань, забезпечення кожного студента стандартним бланком для відповідей), обов'язковий аналіз результатів тестування.

Ураховуючи наведені методичні рекомендації й особливості навчальної програми, викладач має адекватно підібрати форму тестового завдання. У середовищі вищого медичного закладу освіти, де першочерговим завданням є формування професійної компетентності, вважаємо за доцільне використовувати такі форми тестових завдань:

- відкриті тестові завдання з множинним вибором;
- тестові завдання на встановлення відповідностей;
- тестові завдання на відповідність частин;
- завдання на протиставлення або порівняння;
- завдання на відтворення правильної послідовності;
- завдання на відновлення відповідності частин;
- альтернативні закриті тестові завдання;
- завдання творчого характеру, що потребують додаткового самостійного опрацювання навчального матеріалу.

Тестування є одночасно і навчальною вправою, і засобом контролю. Використання тестових завдань як засобу навчання ефективне і виправдане з точки зору дидактики та психології. Чітка регламентованість процедури тестування і наявність еталона дозволяють оптимізувати навчальний процес, а спрямованість на активну розумову діяльність та об'єктивність результатів створюють у студентів позитивне ставлення до навчальної діяльності.

Тести виконують такі навчальні функції:

1) коригування і вдосконалення контрольованого матеріалу;

2) формування мовленнєвих навичок і вмінь;

3) стимулювання розвитку пам'яті та мислення [3, с.50].

Метод навчального тестування визнаний у всьому світі як надійний та об'єктивний. Його переваги так: відносна простота реалізації методу; мінімальні витрати навчального часу для тестування і часу викладача для перевірки робіт (адже тестування ще називають експрес-методом); швидкість отримання результатів випробування; можливість перевірки якості засвоєння і теоретичного, і практичного матеріалу; урізноманітнення власне процесу навчання; використання тестів для комп'ютеризації.

Контроль і оцінка знань студентів є гострою проблемою теорії і методики навчання й однією з головних частин навчального процесу. Контроль має відповідати певним вимогам і бути об'єктивним, систематичним, освітнім, діагностичним, виховним, формуючим, керівним, розвивальним, оцінювальним, усебічним, а також охоплювати всі ланки навчального процесу й сприяти його розвитку та вдосконаленню.

З часом змінюються форми і методи контролю знань студентів, але незмінною залишається його мета – об'єктивна перевірка рівня засвоєних знань, стимулювання систематичної самостійної роботи і пізнавальної активності студентів, оцінювання ефективності самостійної, індивідуальної роботи студентів, їхнього вміння працювати з навчальною, довідковою, методичною літературою. Правильно підібрані форми тестових завдань, відповідний дидактичний матеріал можуть значно скоротити час проведення контролю знань, допомагають викладачеві скоригувати навчальний курс.

Список використаної літератури

1. Агапов В. Ю. Алгоритмы целеполагания в современных педагогических технологиях / Агапов В. Ю., Мишакова Л. М. – Рязань, 1994. – 33 с.
2. Челышкова М. Б. Теория и практика конструирования педагогических тестов: учебное пособие / М. Б. Челышкова. – М. : Логос, 2002. – 432 с.
3. Лернер И. Я. Показатели системы учебно-познавательных заданий / И. Я. Лернер // Новые исследования в педагогических исследованиях. – М. : Педагогика, 1990. – Вып. 2. – С. 3-74.

ОСОБЛИВОСТІ РОБОТИ СТУДЕНТІВ НА СПЕЦІАЛЬНИХ КАФЕДАХ

М'якінькова Л.О., Тесленко Ю. В.

ВДНЗ України «Українська медична стоматологічна академія»

Обґрунтовано думку, що шляхами підвищення ефективності навчання на спеціальних кафедрах є підвищення мотивації студентів і застосування сучасних цифрових та інформаційних технологій.

Ключові слова: навчальна мотивація, навчальний тренажер, інформаційні технології.

Науково-технічний розвиток обумовив нові сучасні соціальні та науково-технічні вимоги до лікарів-спеціалістів, які базуються на необхідності постійної самоосвіти та вдосконалення власних знань і вмінь.

Відповідно, умови інформаційного суспільства диктують нові вимоги до побудови освітньої програми у вищому медичному навчальному закладі. Багато років у навчальному процесі вищих медичних навчальних закладів головна роль приділялася вивченню й освоєнню об'єктивних методів дослідження і симптомокомплексів, що характеризують те чи інше захворювання за клінічною симптоматикою. Сучасні медичні рекомендації базуються не тільки на виявленні характерних об'єктивних ознак захворювання, але й, у першу чергу, ураховуючи поліморфізм, поліморбідність і приховану симптоматику захворювань, на побудові чіткого діагностичного алгоритму з достовірними або вірогідними критеріями, у тому числі лабораторно-інструментальними, які дозволяють верифікувати діагноз із тією чи